

Călătoriile lui Gulliver – Jonathan Swift

CĂLĂTORIA ÎN LILLIPUT

CAPITOLUL I

[Autorul se prezintă pe sine și pe familia sa. Primele sale călătorii. Suferă un naufragiu și pornește înot către mal, pentru a-și salva viața. Ajunge pe uscat în țara numită Lilliput, unde e luat prizonier și e transportat spre interiorul țării.]

Tatal meu avea o moșie modestă în Nottinghamshire și cinci fii, dintre care eu sunt al treilea. La 14 ani, m-a trimis să studiez la Colegiul Emanuel, din Cambridge, unde am și rămas timp de trei ani, dedicându-mă cu mare sârguință studiului; dar, pentru că sarcina întreținerii mele, deși nu beneficiam decât de foarte puțini bani de buzunar, era mult prea grea pentru mijloacele limitate ale parintelui meu, am fost dat ucenic la domnul James Bates, un vestit chirurg londonez, pe lângă care mi-am dus zilele pe perioada următorilor patru ani. Pentru că mereu am avut convingerea că acesta mi-era calea în viață și având la dispoziție ceva bani trimiși de tatal meu la intervale neregulate, i-am folosit pentru a învăța câte ceva despre arta navigației și alte aspecte ale matematicii, folositoare celor care au de gând să calătorească. Când am plecat de la domnul Bates, m-am dus la moșia tatalui meu, unde, cu ajutorul lui, al unchiului John și al altor rude, am reușit să strâng 40 de lire și promisiunea unor alte câte 30 de lire anual, care să-mi asigure întreținerea la Leyden – unde am studiat medicina timp de doi ani și șapte luni, știind că-mi va fi utilă în călătoriile viitoare.

La scurt timp după întoarcerea mea de la Leyden, am fost recomandat de către bunul meu maestru, domnul Bates, pentru postul de chirurg pe corabia Swallow, aflată sub comanda capitanului Abraham Pannel, post pe care l-am ocupat trei ani și jumătate, timp în care am făcut călătorie sau doud spre Levant și în alte locuri. La întoarcere, m-am hotărât să mă stabilesc în Londra, intenție care a fost încurajată de maestrul meu, domnul Bates, care m-a și recomandat mai multor pacienți. Locuiam într-o pensiune mică din vechiul cartier evreiesc și, sfatuit să-mi schimb situația, m-am casătorit cu domnișoara Mary Burton, a doua fiică a domnului Edmund Burton, negustor de ciorapi și proprietar al unei pravalii de pe strada Newgate, de la care am primit o zestre de 400 de lire.

Cu toate acestea, din cauza că, doi ani mai târziu, bunul meu maestru Bates și-a dat duhul, iar eu nu aveam prea mulți prieteni, afacerea mea a început să scârțâie – asta și pentru că nu mă lăsa conștiința să apelez la practicile imorale atât de des întâlnite printre confratii mei. Astfel, după ce m-am consultat cu soția și cu câteva dintre cunoștințele noastre, am hotărât să iau din nou drumul marilor. Am lucrat ca chirurg pe doud corabii și, timp de șase ani, am întreprins multe călătorii, care îmi aduceau de Est și de Vest, ceea ce mi-a asigurat o oarecare marire a avutiei. Îmi petreceam orele libere citind operele celor mai buni autori, antici și moderni, având mereu la dispoziție o multime de cărți; iar, când eram pe uscat, mă îndelungam cu observarea purtarilor și a obiceiurilor oamenilor, dar și cu învățarea limbii localnicilor, ceea ce reușeam cu mare ușurință, ajutat de o memorie foarte bună.

Întrucât ultima dintre călătoriile mele nu se dovedisera a fi prea profitabilă, m-am saturat de traiul pe mare și mi-am propus să român acasă, cu soția și familia. M-am mutat din vechiul cartier evreiesc în Fetter Lane, iar de acolo la Wapping, cu speranța de a-mi face o clientele printre marinari, însă planurile mele nu s-au transformat în realitate. După trei ani petrecuți așteptând ca lucrurile să

se indrepte, am acceptat o oferta avantajoasă venită din partea căpitanului William Prichard, comandorul vasului Antelope, care pleca într-o călătorie către Marea Sudului. Am ridicat ancora din Bristol pe 4 mai 1699, iar voiajul nostru s-a arătat într-un început a fi foarte promițător.

Din anumite motive, consider că nu s-ar cuveni să vă deranjez, dragi cititori, cu amănuntele aventurilor noastre pe acele mări; e suficient să vă spun că, în drumul nostru de aici către Indiile de Est, am fost împinși de o furtună strașnică la nord-vest de Țara lui Van Diemen. După măsurători, am descoperit că ne aflam la 30 de grade și 2 minute latitudine sudică. Doisprezece din membrii echipajului muriseră din cauza muncii grele și a hranei proaste, iar restul erau și ei într-o condiție de deplâns. Pe 5 noiembrie, adică pe la începutul verii prin părțile acelea ale lumii, pe o vreme foarte cețoasă, mateloții au zărit o stâncă la circa jumătate de cablu de corabie, însă vântul era atât de puternic, încât am fost împinși direct către ea, ceea ce a dus la spargerea imediată a calei. Barca de salvare fusese deja lăsată la apă de șase membri ai echipajului, printre care mă număram și eu, și am reușit să o cârmim departe de corabie și de stâncă. După calculele mele, am tot vâslit cale de vreo trei leghe până la epuizare, dat fiind că eram deja istoviți de munca de la bordul corăbiei. Mai apoi ne-am lăsat deci la mila valurilor, iar după aproximativ o jumătate de ceas, barca noastră a fost răsturnată de o pală bruscă de vânt, venită dinspre nord. Nu vă pot spune ce s-a ales de tovarășii mei din barcă, sau de cei care se refugiaseră pe stâncă, sau cei care rămăseseră pe corabie – dar cred că s-au prăpădit cu toții. Cât despre mine, am inotat în voia sorții, lăsându-mă împins de vânt și de maree. Nu de puține ori imi lăsam picioarele să se întindă în jos, fără a reuși însă să dau de fundul apei; cu toate acestea, când eram aproape de capătul puterilor și nu mă mai puteam lupta cu elementele naturii, am descoperit că ajunseseam într-o zonă în care apa era mai puțin adâncă decât eram eu de înalt, iar, deja, furtuna se potolise în mare parte. Fundul apei avea o pantă atât de lină încât am mers aproape o milă înainte de a da de mal, pe la ceasurile opt seara, după calculele mele. Apoi am mai înaintat cale de vreo jumătate de milă, fără a reuși să dau de vreun semn al existenței vreunor locuitori – sau, cel puțin, eram atât de slăbit încât nu am reușit să-i observ. Eram extraordinar de ostenit, ceea ce, împreună cu vremea caldă și litra de coniac băută la părăsirea corăbiei, făcea să-mi fie foarte somn. M-am intins pe iarbă, care era foarte mărunță și moale, și am adormit mai profund decât imi amintesc să o fi făcut vreodată și, din câte-mi dau seama, am dormit vreo nouă ore, pentru că, la deșteptare, tocmai ce se crăpa de ziuă.

Am încercat să mă ridic, însă n-am reușit să schițez nicio mișcare – asta pentru că, stând din întâmplare pe spate, mi-am dat seama că picioarele și mâinile imi erau legate temeinic de pământ, iar părul, lung și des, era și el priponit în același mod. De asemenea, am simțit alte câteva legături de acest fel de-a curmezișul întregului trunchi, de la subsuori până la coapse. Nu puteam privi decât în sus; soarele se ridica pe boltă, astfel că razele sale ajunseră să mă deranjeze la ochi. Auzeam tot felul de zgomote ciudate venind de undeva din jurul meu, dar, în poziția în care stăteam, nu puteam vedea nimic altceva decât cerul. Nu a trecut mult și am simțit ceva viu mișcându-se pe piciorul meu stâng, avansând încetîșor peste pieptul meu și cocoțându-mi-se pe bărbie, moment în care, privind cât mai în jos eram în stare, mi-am dat seama că era vorba de o ființă omenească de nici 15 centimetri înălțime, în ale cărei mâini am deslușit un arc și niște săgeți, dar care părea tare speriată. Între timp, simțeam cum cel puțin patruzeci de semeni de-ai acestui individ mititel (după cum am socotit) veneau în urma sa. Eram cum nu se poate mai uluit, așa că am răcnit foarte tare, făcându-i pe toți să se retragă în goană, speriați la culme, iar unii dintre ei – după cum am aflat ulterior – chiar s-au rănit grav de pe urma săriturilor de pe corpului meu pe pământ. Cu toate acestea, nu a trecut mult și s-au întors, iar unul dintre ei, care s-a aventurat suficient de departe pentru a-mi privi chipul direct, și-a ridicat mâinile și privirile, pentru a-și arăta admirația, și a strigat, cu un glăscior ascuțit, dar clar: *Hekinah degul!*

Ceilalți au repetat aceste cuvinte de mai multe ori, dar la momentul acela eu nu știam ce înseamnă. În tot acest timp, după cum vă puteți imagina, dragi cititori, eu stăteam intins acolo, pradă unei mari neliniști. Într-un final, zbătându-mă să mă eliberez, am avut norocul de a rupe legăturile și să scot din pământ țărșii care-mi priponeau brațul stâng; astfel, ridicându-l către

fats, am descoperit natura metodelor folosite pentru a ma immobiliza și, in același timp, cu o mișcare brusca, deosebit de dureroasa, am reușit sa desfac și legaturile care-mi tineau prizonier parul de pe partea stânga a capului, astfel ca am reușit sa mi-l intorc circa cinci centimetri. Dar fiintele acelea maruntele au luat-o la fuga inca o data, inainte de a apuca sa prind pe vreunul dintre ei – manevra care a stârnit un strigat foarte puternic, pe o tonalitate foarte ascutita, iar dupa incetarea acestuia, l-am auzit pe unul dintre ei strigând tare: *Tolgo fonac!*

În momentul acela, am simțit cum peste 100 de sageti s-au repezit asupra bratului meu stâng, intepându-ma ca tot atâtea ace; apoi au lansat o alta rafala de proiectile in aer, așa cum procedam noi, in Europa, cu bombele; drept urmare, multe dintre acestea imi cazura pe corp (deși eu unul nu le-am simțit), iar unele chiar pe falk pe care mi-am acoperit-o imediat cu mâna stânga. Când aceasta rafala de sageti se terming, am inceput sa gem de durere și necaz; apoi, vazându-ma ca ma chinuiam sa ma eliberez, inamicii mei miniaturali au lansat un atac de mai mari proportii decât primul, iar unii chiar au incercat sa ma intepe cu sulitele in coaste – dar, din fericire, aveam pe mine o vests de piele, pe care nu au reușit sa o strapunga. Mi-am dat seama ca cea mai prudenta cale de actiune era sa ramân nemișcat, cu planul de a continua sa ma comport astfel pâna la caderea noptii când, având bratul stâng liber, aș fi putut sa ma dezleg cu ușurinta: cât despre baștinași, consideram ca ma puteam masura chiar și cu cea mai mare armata pe care o puteau aduna, daca toti erau de aceeași dimensiuni cu cei pe care-i vazusem deja. Dar soarta s-a pronuntat in defavoarea mea. Vazând ca stateam liniștit, omuleții nu au mai tras sageti care mine, inasa, judecând dupa zgomotele auzite, mi-am putut da seama ca numarul lor crescuse, iar, la nici patru metri de mine, in dreptul urechii mele drepte, am auzit un ciocanit constant timp de peste o ora, ca acela facut de niște meșteri la munca; când mi-am intors capul in directia aceea, cât de mult imi permiteau frânghiile și tarușii, am vazut o estrada inaltata cam la vreo 45 de centimetri de pamânt, pe care puteau sta patru baștinași, urcând două sau trei rânduri de scari: de acolo, unul dintre ei, care parea a fi o persoana de rang inalt, rosti un discurs lung care imi era adresat, deși nu am inteles nicio boaba din el. Dar ar fi trebuit sa mentionez ca, inainte ca acest personaj important sa-și fi inceput cuvântarea, a strigat de trei ori: *Langro dehul san* (aceste cuvinte și cele de mai inainte mi-au fost repetate și explicate mai târziu) dupa care, imediat, vreo 50 de baștinași s-au apropiat și au taiat sforile cu care era priponita partea stânga a capului meu, ceea ce mi-a oferit libertatea de a ma intoarce catre dreapta și de a cerceta infatișarea și gesturile celui care avea sa vorbeasca.

Acesta parea sa fie între două vârste, mai inalt decât ceilalti trei care-l insoteau, dintre care unul era paj și îi Linea trena, și mi s-a parut a fi un pic mai mare decât degetul meu mijlociu; ceilalti doi stateau de-o parte și de alta a sa, pentru a-l sustine. Acest ilustru personaj și-a jucat rolul de orator pâna in cele mai mici detalii și am putut sa observ multe pasaje de amenintari, altele cu promisiuni, compasiune și bunatate. Am raspuns in câteva cuvinte, dar in cel mai supus mod cu putinta, ridicându-mi palma stânga și ambii ochii catre soare, ca și cum laș fi invocat ca martor al adevarului spuselor mele; apoi, fiind lihnit de foame, caci ultima data când mâncasem ceva fusese cu câteva ceasuri bune inainte sa fi parasit corabia, am descoperit ca Natura își cerea drepturile cu atâta insistența încât n-am putut amâna manifestările de nerabdare (deși poate contraveneau regulilor stricte de buna purtare) ducându-mi frecvent degetul catre gura, pentru a le arata ca voiam ceva de mâncare. *Hurgo* (pentru ca așa numesc ei un aristocrat de rang inalt, am aflat mai apoi) m-a inteles foarte bine. A coborât de pe estrada și a dat ordin ca de coastele mele sa fie proptite mai multe scari, pe care peste o suta de baștinași au urcat și au venit catre gura mea, incarcati cu coșuri pline cu carne, adunata și trimisa aici la ordinele regelui, inca de când aflase de existenta mea. Am observat ca era vorba de carne provenita de la mai multe feluri de animale, dar n-am reușit sa le identific dupa gust. Am primit spete, pulpe și șale care, dupa forma, pareau a fi de oaie, toate foarte bine pregatite, dar mai mici decât o aripa de ciocârlie. Le-am mâncat pe toate bagând in gura câte doua-trei odata, insolindu-le de câte trei pâini – acestea având cam aceeași dimensiuni ca și gloantele de muscheta.

Îmi aduceau de-ale gurii cât de repede puteau, arătându-se uluiți în mii și mii de feluri în ceea ce priveau proporțiile apetitului meu. Am făcut alt semn, cum că voiam ceva de baut. Localnicii și-au dat seama, din felul în care infulecam, că o cantitate mică n-avea să-mi fie de ajuns; așa că, fiind un popor foarte ingenios, au ridicat, cu mare îndemânare, unul dintre cele mai mari poloboace de-ale lor, după care l-au rostogolit către mâna mea și i-au scos capacul; l-am golit dintr-o înghițitură, fără nicio dificultate, căci nu conținea nici măcar o litră și lichidul acela semăna la gust cu un vin de Burgundia, dar mult mai delicios. Mi-au oferit un al doilea butoi, pe care l-am golit în același mod și am făcut semn să-mi se mai aducă, însă ei nu mai aveau niciunul. După ce am făcut aceste lucruri minunate pentru ei, micuții localnici au izbucnit în urale de bucurie și-au început să dantuiască pe pieptul meu, repetând de mai multe ori ceea ce rostiseră la început, *hekinah degul*. Mi-au făcut semn să arunc cele două poloboace, dar mai întâi i-au avertizat pe cei care se aflau jos să se ferească din calea pericolului, strigând: *Borach mevolah!* Când au văzut vasele proiectate în aer, s-au pornit cu toții să strige *hekinah degul*.

Trebuie să marturisesc că, văzându-i tot trecând înainte și înapoi pe corpul meu, m-am confruntat des cu tentația de a înșfăca 40-50 dintre primii care-mi încapeau în mână și să-i trântesc de pământ. Dar amintirea a ceea ce simțisem – care dovedea cel mai probabil că erau în stare și de lucruri mai rele – și promisiunea de onoare pe care le-o facusem – căci așa mi-am justificat comportamentul supus – mă făcuse destul de curând să las deoparte asemenea închipuiri. În plus, mă consideram acum obligat de legile ospitalității la un comportament cât mai onorabil față de niște oameni care mă trataseră cu atâta marinimie, cu cheltuieli considerabile. Cu toate acestea, în gândul meu nu mă puteam minuna îndeajuns de cutezanta acestor muritori în miniatură, care îndrazneau să se catere și să meargă pe trupul meu – în timp ce eu aveam o mână liberă – fără să tremure la vederea unei fapturi atât de uriașe pe cum trebuia să par în ochii lor. După ceva vreme, când au observat că n-am mai cerut carne, în fața mea a apărut un personaj de rang înalt, trimis de Majestatea Sa imperială. Excelența Sa, urcat pe tibia mea dreaptă, a înaintat cutezător până la nivelul fetei mele, insolit de vreo 12 din membrii suitei sale; apoi, scotându-și documentele de imputernicire, care purtau pecetea regală, mi le-a apropiat de ochi și s-a pornit să vorbească timp de 10 minute fără să dea vreun semn de mânie, ci folosind un ton hotărât, arătând adesea în față spre – am aflat mai târziu – către orașul capitală, aflat la vreo jumătate de mil departare, unde Majestatea Sa hotărâse, în consens cu consiliul regal, că trebuia să fie transportat. Am răspuns în câteva vorbe, dar fără nici un rost, și am făcut semn cu mâna liberă, punând-o peste cealaltă (dar peste capul Excelentei Sale, de teama să nu-l ranesc pe el sau pe vreunul din suita sa), iar apoi mi-am dus-o la cap și pe trunchi, încercând să-i dau de înțeles că doream să fiu eliberat. Mi s-a parut că m-a înțeles destul de bine, pentru că a dat din cap dezaprobat și a întins o mână în așa fel încât să-mi arate că trebuia să fiu dus în capitală ca prizonier. Cu toate acestea, făcând și alte gesturi ca să-mi dea de înțeles că aveam să primesc carne și bautură din belșug, plus că aveam să fiu tratat foarte bine. În acest moment m-am gândit din nou să încerc să rup frânghiile care mă țintuiau de pământ; dar, din nou, când am simțit pișcaturile determinate de săgețile lor lovindu-se de față și de palmele mele – care erau acum pline de bășici, ba chiar cu multe săgeți încă înfipte în pielea mea – și mi-am făcut calculul că numărul inamicilor sporise, le-am dat de înțeles că puteau să procedeze cu mine exact așa cum credeau de cuviință. La acestea, *hurgo* și suita sa se retraseră, cu gesturi politicoase și vesele. Curând după aceea am auzit cum toți izbucniră în urale, repetând frecvent cuvintele *peplom selan*, și am simțit cum un număr mare de indivizi aflați în stânga mea se porniră să lărgească funiile în așa fel încât am reușit să mă întorc pe partea dreaptă și să îmi asigur bășica udului – ceea ce am făcut din plin, spre uluirea oamenilor marunți prezenți în jurul meu. Aceștia, banuind din gesturile mele ce aveam de gând să fac, au deschis imediat un culoar larg printre ei, pentru a evita torentul, care a tășnit cu atâta zgomot și forță din maruntaiele mele. Dar, înainte de asta, îmi mângăliseră fața și ambele palme cu un fel de alifie, foarte plăcut mirositor, care, în doar câteva minute, m-a scapat de orice usturime produsă de săgeți. Acest lucru, împreună cu reimpăstrarea fortelor oferită de hrană și bautură oferite – foarte hranitoare, de altfel – m-a făcut să alunec într-un fel de toropeală. Am dormit

timp de aproximativ 8 ore, după cum am fost asigurat ulterior, și nici nu era de mirare: la porunca Impăratului, doctorii amestecaseră în poloboacele golite de mine un fel de poțiune somniferă.

Se pare că, din primul moment în care am fost descoperit dormind pe țărm, după ce valurile m-au aruncat acolo, Impăratul fusese informat cu cea mai mare grabă, printr-o ștafetă, iar apoi hotărâse, într-o ședință de consiliu, să fiu legat în modul pe care vi l-am descris (lucru executat în noaptea aceea, în timp ce eu dormeam), să mi se trimită o cantitate îndestulătoare de mâncare și băutură și să fie pregătită o mașinărie care să mă transporte în capitală.

Aceste hotărâri vă pot părea poate a fi foarte îndrăznețe și riscante și eu unul cred cu tărie că nu ar fi imitate de către nici un monarh european, aflat într-o situație similară. Totuși, în ce mă privește, consider că au fost niște măsuri extrem de prudente, dar și generoase: asta pentru că, presupunând că omuleții aceștia ar fi încercat să mă omoare cu sulile și săgețile lor în timp ce eu dormeam, mai mult ca sigur m-aș fi trezit la prima pișcătură, furios și gata să-mi folosesc puterile pe deplin, astfel că aș fi putut să rup frânghiile cu care eram legat – după care ei n-ar fi putut să-mi opună nici un fel de rezistență și nici nu s-ar fi putut aștepta să le arăt vreo urmă de milă.

Acești oameni sunt matematicieni excelenți și au ajuns la un nivel înalt în ceea ce privește mecanica, mai ales datorită interesului și încurajărilor suveranului, care este faimos pentru prețuirea și încurajarea învățaturii. Acest monarh are mai multe mașinării pe roți pentru transportarea copacilor și a altor obiecte foarte grele. De multe ori își construiește chiar și cele mai mari cuirasate, dintre care unele ajung să aibă aproape 3 metri, chiar în pădure, unde crește lemnul necesar, după care le transportă cu ajutorul acestor mașinării cale de 3-400 de metri, până la mare. Cinci sute de dulgheri și ingineri au fost puși imediat la muncă pentru a construi cel mai mare dintre aceste dispozitive de transport. Acesta era reprezentat de un cadru de lemn ridicat la vreo 7,5 centimetri de la sol, lung de vreo 7 picioare și lat de 4, care mergea pe 22 de roți. Strigătul pe care l-am auzit fusese pricinuit de sosirea acestei mașinării care, se pare, fusese trimisă la patru ore după acostarea mea. Aceasta a fost poziționată paralel cu mine, cum stăteam întins. Dar principala dificultate era ca acești omuleți să mă ridice și să mă așeze în

acest vehicul. În acest scop au fură ridicați opt stâlpi, fiecare înalt de câte un picior, și benzile de material pe care muncitorii le petrecuseră pe după gâtul, mâinile, trunchiul și picioarele mele fură legate cu niște sfori groase prinse de ele prin niște cârlige. Nouă sute din cei mai puternici bărbați fură puși să tragă de aceste frânghii, cu ajutorul mai multor scripete legate de stâlpi – și astfel, în mai puțin de trei ore, am fost ridicat și așezat pe mașinăria aceea, unde am fost din nou legat bine. Toate acestea le știu din ce am auzit de la alții, pentru că, pe tot parcursul acestor operațiuni, eu am dormit dus, datorită efectului acelui medicament somnifer care îmi fusese turnat în băutură. O mie cinci sute din cei mai mari cai ai Impăratului, fiecare înalt cam de 11 centimetri, fură folosiți să mă tragă către capitală, care, după cum v-am mai spus, se afla la o jumătate de milă distanță.

Cam după patru ore de la începerea drumului, m-am trezit din cauza unui incident de-a dreptul ridicol: în timp ce mașinăria era oprită timp de câteva minute, pentru a pune în ordine ceva ce nu funcționa cum trebuia, doi-trei localnici tineri au avut curiozitatea de a vedea cum arătam în timp ce dormeam; s-au urcat în carul în care mă aflam și, înaintând foarte încet către chipul meu, unul dintre ei – ofițer în Garda regală – și-a băgat destul de mult capătul ascuțit al sulii în nara mea stângă, care mă gâdilă aidoma unui pai și mă făcu să strănut puternic; drept care ei au dispărut pe neașteptate și abia după trei săptămâni am aflat care fusese cauza trezirii mele atât de neașteptate. Restul zilei fu ocupat de un marș îndelungat, iar noaptea m-am odihnit având de-o parte și de alta cinci sute de soldați de gardă, jumătate cu torțe, iar cealaltă jumătate cu arcuri și săgeți, gata să tragă în mine dacă mă clineam. A doua zi, am pornit chiar la răsărit și la amiază am ajuns la două sute de metri de poarta capitalei. Impăratul, cu toți curtenii săi, ieși să ne întâmpine, însă ofițerii de rang înalt nu se declarară de acord nici în ruptul capului ca Majestatea Sa să-și pună viața în pericol urcându-se pe corpul meu.

În locul unde se oprise atelajul care mă transporta se afla un templu străvechi, considerat a

fi cel mai mare din tot regatul. Acesta – fiind pângărit în urmă cu ceva ani de un omor nefiresc – era considerat, conform credințelor acelor oameni, un loc pângărit, drept pentru care fusese folosit la diverse sarcini lumești, iar toate ornamentele și mobilele fuseseră duse în altă parte. Acest edificiu fusese desemnat pentru găzduirea mea. Poarta mare, care dădea către nord, avea aproximativ patru picioare, fiind largă de cam de două, astfel că puteam să mă strecor cu ușurință pe ea. De-o parte și de alta a intrării se aflau două ferestre mici, la nici 15 centimetri de nivelul solului: prin cea din stânga lăcătușul regal băgase 91 de lanțuri, asemănătoare cu cele de care stau atârnate ceasurile doamnelor europene și aproape la fel de mari ca acestea, care fură ferecate de piciorul meu stâng cu 36 de lacăte. Dincolo de acest templu, de cealaltă parte a drumului mare, la 7 picioare distanță, se afla un turn de cel puțin 4 picioare. În acesta urcă Împăratul, cu mulți dintre marii nobili de la Curtea sa, pentru a putea să mă cerceteze după pofta inimii, după cum mi s-a spus, căci eu nu puteam să-i văd pe ei. Am aflat apoi că mai mult de 100 000 de locuitori au ieșit din oraș cu același scop ca și monarhul și, cu toată împotrivirea soldaților care mă păzeau, cred că se cocoțau pe mine, cu ajutorul unor scări, nu mai puțin de 10 000 odată. Nu trecu mult și se rosti o proclamație prin care se interzicea o asemenea faptă, pedeapsa fiind moartea. Când lucrătorii au considerat că mi-ar fi fost imposibil să mă eliberez, au tăiat toate sforile care mă țineau prizonier; drept urmare, m-am ridicat, într-o dispoziție mai tristă decât am avut vreodată în viață. Dar zgomotele scoase de omuleți, precum și expresia de pe fețele lor sunt imposibil de descris în cuvinte. Lanțurile care-mi rețineau piciorul stâng erau lungi de aproximativ doi metri, nelăsându-mi decât libertatea de a merge înapoi și înainte, în semicerc, dar, fiind fixate la zece centimetri de poartă, îmi permiteau să mă strecor înăuntru și să mă întind cât eram de lung pe pardoseala templului.